

En dør forsvinder

Marina Cecilie Roné

1 Det er dagen efter, og mor er blevet en anden. Hun kigger på Anne Mona med underlige øjne, så hun må se ned i gulvet. Og ordene, selvom det er almindelige ord, betyder de noget andet. Lige før sagde hun, at Anne Mona skulle rydde op på sit værelse, så far ikke ser alt det rod. Men far har allerede set det, så det må være noget andet, mor mener.

5 Anne Mona går alligevel ind på sit værelse og rydder op. Hver gang hun skal til at stille en ting på plads, står hun lidt med den i hånden. Hun tænker sig længe om, for pludselig er der mange ord, hun ikke kan huske. Selvom hun har hørt dem hundrede gange før, er ordene fremmede for hende. Hun siger navnet på hver ting højt for sig selv, og ordene bliver endnu mere underlige.

10 Nu står alle tingene på en hylde et eller andet sted, men ingen af hylderne er den rigtige. Hun går ind og siger til sin mor, at nu har hun ryddet op. Anne Mona vil gerne hjælpe mor med et eller andet, men moren har ikke noget, hun skal hjælpes med, og så går Anne Mona ind på sit værelse og roder det til igen.

Måske ved mor, at far aldrig mere kommer tilbage. Anne Mona ved det. Hun og far er de eneste, der ved det. Hvis han aldrig mere kommer tilbage, er hun den eneste, der ved det. Måske, far sagde selv, at det er en hemmelighed, men mor plejer at vide alting.

Hun prøver at stille tingene ind i reolerne igen, på en anden måde end lige før, og tingene bliver ved med at stå forkert. Hun sætter sig op på en af hylderne, den ved siden af vinduet, og hun bliver flyttet rundt af nogle små, bløde hænder, der klemmer hende alt for hårdt, og hun kan ikke komme til at stå ved siden af Dukke Garnhår, sådan som hun gerne vil. Anne Mona river alle tingene ned fra hylderne og lægger dem under sengen. Nu kan de ligge ved siden af hvem, de vil.

Anne Mona er helt forpustet. Hun står ganske stille uden at gøre noget som helst, og det er som om, hun bliver slynget rundt og rundt af en usynlig kraft. Hendes krop suser afsted gennem luften, og hun prøver at stille sig i vejen for den og presse imod med hele sin vægt, og det hjælper ikke. Hun må prøve igen. Hun må hen til døren. Hun må ind i det andet værelse. Anne Mona tænker alt, hvad hun kan. Hun kniber øjnene hårdt sammen og holder sig for ørerne. Pludselig bliver hun slynget ind i værelset, og der bliver meget stille inden i hende. Der har været nogen før hende. Tingene fra de to værelser er rodet sammen, og hun kan ikke huske hvilke ting, der hører til hvor. Der er slet ingen dør imellem. Der er ikke engang nogen væg. Der er kun ét værelse, og hun er ikke sikker på, om det er hendes.

Hun styrter hen til døren og prøver at gå ind og ud og ind og ud af værelset, hvor hun lige har ryddet op og rodet til. Hun åbner og lukker døren, mens hun først står på den ene side og så på den anden side. Mor kommer og siger, at hun laver gennemtræk i hele huset. Gennemtræk! Måske har hun ladet døren mellem de to værelser stå åben, så der kom gennemtræk, og tingene er blevet rodet sammen. Anne Mona tænker og tænker tilbage for at komme i tanker om, at hun glemte at lukke døren efter sig. Hun bliver ved med at åbne og lukke døren. Hun river den op og slynger den i, og mor er vred nu og griber hende hårdt i armen. Hvad i alverden laver hun, gardinerne står vandret ind i stuen og er ved at rive potteplanterne på gulvet, og Anne Mona ved det ikke. Hun ved ikke, hvorfor hun gjorde det. Nu græder hun, og moren siger, at det gør hendes potteplanter også, og hun kigger mærkeligt på Anne Mona, der bliver ved og ved med at skriges, at det ikke er hendes skyld, at hun ikke ved det, at det ikke er hendes skyld, og hun får en lussing for, at de så kan blive fri for det hysteri. Lussingen knuser, hvad der er tilbage. Den holder aldrig op med at knuse inde i Anne Monas hoved.

45 Moren er for længst gået væk og ind i stuen hos pottedplanterne. Det var hendes egen skyld. Det var Anne Monas skyld. Hun må begynde helt forfra, og hun går ind i stuen og lader som om, mor er den samme som igår. Anne Mona siger undskyld med stemmen, og alting skal blive godt igen. Far kommer nok også snart hjem.

Hun følger moren rundt i huset som en skygge og lader værelserne være ét. Mor er smuk, og
50 sammen bager de en kage og drikker varm chokolade til, da den er færdig.

Udenfor blæser alle mulige slags skyer forbi vinduet. De vil alle sammen hen foran solen, og nogen gange er to af skyerne lige hurtige, så man ikke kan se, om det er den rigtige, der har vundet. Anne Mona tæller hvor mange skyer, der skal til, for at solen kan skinne på vinduet. Det går for hurtigt. Ligesom hun får øje på et mellemrum, kommer en ny sky glidende, og hun
55 har glemt, hvad hun er kommet til. Det ser ud som om, skyerne er meget tættere på vinduet end himlen, og hun spørger mor, om himlen eller skyerne er nærmest ved dem. Hun svarer skyerne, fordi de er tungere. Anne Mona kan godt tænke sig at røre ved en sky. Det må være noget af det blødeste i verden, særlig de hvide skyer. Hun putter sig ind til sin mor, som siger, at det ender med regn, selvom solen bryder frem nu og da. Hun trykker sig dybere ind i mors mave
60 og lægger hovedet mellem hendes bryster. Skyerne må være lige så bløde som mors bryster, og brysterne kan hun nå, hun kan røre dem og putte dem i munden. Hun kan bare gøre det. Anne Mona lægger forsigtigt en hånd inden for skjorten og tager begge bryster i sin hånd, og moren får den væk og spørger, hvad i alverden hun laver, og den slags er Anne Mona alt for stor til, og mor rører da heller ikke sådan ved hende.

Det sortner. Hun flygter desperat ind i sig selv, nu skal hun finde døren. Hun graver rundt efter den, og den er der ikke. Måske et vindue så. Hun kæmper sig videre og møder kun mørket og moren, som siger, at nu skal hun ikke blive hysterisk igen, og nu havde de det lige så hyggeligt. Så sluger mørket hende, og hun hører ikke længere, hvad moren siger. Hun hører kun en latter og vender sig om. En heks har fundet døren og er på vej ind i værelset. Anne Mona styrter
70 hen mod døren, og da hun når derhen, er der ikke andet end et sort hul, der fylder hele verden. Hun løber tilbage igen, hun må væk, og hun kan kun løbe ind på sit værelse med alle de tomme hylder. Nu havde de det lige så hyggeligt.

Måske er der gået en dag. Måske en time, Anne Mona føler det som hundrede år. Hun sidder under sengen og venter på at far måske kommer hjem. Ikke give op, ikke tænke, holde ud. En ild
75 har bredt sig fra maven ud i armene og op til hovedet. Den tager alting med sig, og Anne Mona er nødt til at lade sig brænde op, mens hun venter. Hun sidder helt stille. Hvis hun rører sig, kan det være, at hun dør af det.

En nøgle bliver sat i døren. Anne Mona holder vejret og gør alt, hvad hun kan for at blive siddende stille. Hun må være sikker på, hvem det er. Skridtene, stemmen, det er far. Far er kom-
80 met hjem alligevel. Anne Mona styrter ud i entreen, ud til sin far, og hun springer om halsen på ham og bliver ved med at sige, at det er godt, han kom hjem alligevel. Faren kigger spørgende over på moren. Hun ryster undrende på hovedet, og Anne Mona forstår det heller ikke, for far er kommet hjem. Hun trækker ham med ind i stuen, mens hun holder godt fast på ham og skynder sig at sige en masse, så han ikke går igen. Hun fortæller om skyerne og solen og kagen, de har
85 bagt. Moren kommer ind i stuen med to glas på en bakke. De klirrer mod hinanden og afbryder Anne Mona, og moren begynder at snakke med faren. Hun kigger ned på mønsteret i tæppet, der glider ud med tårerne. Lige så stille går hun ind på sit værelse.

Undertøjet smider hun til vask, som hun har set moren gøre og resten hænger hun pænt på bøjle i skabet. Så finder hun undertøjet frem fra igår. Det er lidt for stort, men far siger, at det
90 ikke gør noget. Hun tager det på og kigger sig i spejlet. Hun vender sig hurtigt bort og går ind og stiller sig i døren til stuen.

Faren og moren kigger op og på hinanden og på det udklædte barn. Anne Mona kigger kun på sin far. Så springer moren op, og hun tager fat i Anne Mona og rusker hende og siger, at hun skal komme til at forklare hele denne scene. Tal barn, sig noget barn, hun venter, hun har tid
⁹⁵ nok, moren, og hun holder fast med fem negle i Anne Monas skulder. Sekundet efter sidder lussingen på den ene kind, og endnu et sekund efter sidder fars hånd som et rødt mærke på den anden. Hun skriger, og ingen hører det, kun hun selv, og kun inde i hendes eget hoved. Tal barn, sig noget barn. Hun må ikke sige noget, må ikke sige noget, ikke sige noget. En usynlig hånd løfter hende op, og hun svæver væk, langt væk, og hun mærker, at det ikke længere gør ondt,
¹⁰⁰ at hun ikke mere skal være bange. De kan aldrig mere få hende til at tale. Anne Mona former læberne, og med øjnene kan man høre, at hun siger far.